

Петковъ. Кога ги взе?

Маринъ. Когато Желю пре-
мѣсти палтото, паритѣ падна-
ха заедно съ молива, но Же-
лю видѣ само молива и го
сложи пакъ въ джеба, а па-
ритѣ азъ взехъ.

Петковъ. Разбирашъ ли, кол-
ко лошо си постъпилъ спрямо
Димко и особено спрямо Же-
ля. Какъ не се засрами?

Маринъ. Прости ми, г. учи-
телю.

Петковъ. Щомъ се разкай-
вашъ, ще ти простя. Нека това
ти е за урокъ и никога пове-
че да не взимашъ чуждото и
да не обвинявашъ напраздно
другаритѣ си. Но Желю дали
ще ти прости, не знамъ. Раз-
бирашъ ли, колко се е измъч-
валъ той?

Маринъ. (Заплаква). Мъчно ми
е, че така направихъ. Нека ми
прости Желю.

Петковъ. Жельо, прощавашъ
ли му?

Желю. Не му се сърдя, г-нъ
учителю. (Кашли). Прощавамъ
му.

Петковъ. Виждате ли, деца,
колко е добро вашето другар-
че Желю. Защо го обиждате?
Не чувате ли, майка му била
болна, той е настиналъ, не е
ялъ и снощи. А ми вчера на
обѣдъ яде ли, Жельо?

Желю. Ядохме съ мама за
два хлѣбъ. Носихъ на бакали-
на десетъ кофи вода за зелето
и той ми даде два лева. Съ
тѣхъ купихме хлѣбъ.

Петковъ. Нещастно дете. Кой
отъ васъ, деца, е страдалъ ка-
то него. Всички си имате топ-
ла хубава храна, спите въ
топли стаи, облѣчени се съ

топли дрехи. А Желю нѣма и
хлѣбъ да яде.

Радко. (Става развълнуванъ). г.
Учителю, мъчно ми е?

Петковъ. Защо, Радко.

Радко. Преди малко ядохъ
хлѣбъ съ масло и дразнѣхъ
Желя. Той ме гледаше жално,
но азъ не му дадохъ. Нека ми
прости Желю. Друга заранъ
всѣкога ще му давамъ поло-
вината отъ закуската си.

Желю. И на него не се сър-
дя, г. учителю. Има си хлѣбъ,
яде си го (кашли).

Петковъ. Жельо, ти си насти-
налъ. Имате ли си печка въ
кѣщи?

Желю. Имаме, но нѣмаме
дърва.

Петковъ. (Вади отъ джеба си
пари). Взemi, Жельо, тия две-
сте лева и иди си въ кѣщи.
Азъ ще пратя лѣкаръ за май-
ка ти.

Желю (излиза отъ чина си, но
се колебае да вземе паритѣ). Взе-
ми ги, взemi, като оздравѣе
майка ти, ще ѝ намѣря работа
и нѣма вече да гладувате.

(Желю приплаква съ гласъ и
взима паритѣ).

Димко. Г. учителю, азъ ще
занеса на Желю следъ обѣдъ
обуща и шишони. Мъчно ми
е задето го обвинявахъ.

Маринъ. Азъ ще помоля тат-
ко да му купи топли дрехи.
Татко нѣма да ми откаже.

Радко. И азъ, г. учителю, ще
му занеса нѣщо.

Кираца. Ние съ Лалка ще хо-
димъ да помагаме на майка
му, докато оздравѣе.

Петковъ. (Трогнатъ). Деца, това
е хубаво. Ето, Жельо, твоитѣ
съученици не те мразятъ, тѣ